

62010CJ0347

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

17. jaanuar 2012 (*1)

„Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus — Määrus (EMÜ) nr 1408/71 — Madalmaade mandrilaval asuval gaasiplatvormil töötav töötaja — Kohustuslik kindlustus — Töövõimetushüvitise maksmisest keeldumine”

Kohtuasjas C-347/10,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Rechtbank Amsterdami (Madalmaad) 5. juuli 2010. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 8. juulil 2010, menetluses

A. Salemink

versus

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, kohtunikud R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann (ettekandja), E. Juhász, G. Arestis, D. Šváby ja M. Berger,

kohtujurist: P. Cruz Villalón,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 14. juuni 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

—

A. Salemink, esindaja: jurist R. E. Zalm,

—

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, esindaja: I. Eijkhout,

—

Madalmaade valitsus, esindajad: C. M. Wissels ja M. Noort,

—

Kreeka valitsus, esindajad: S. Vodina ja E.-M. Mamouna ja G. Karipsiadis,

—

Hispaania valitsus, esindajad: B. Plaza Cruz, hiljem S. Centeno Huerta,

—
Euroopa Komisjon, esindajad: M. van Beek ja V. Kreuschitz,

olles 8. septembri 2011. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1

Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada EÜ artikleid 39 ja 299 ning I ja II jaotist nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruses (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes (nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3), mida on muudetud nõukogu 29. juuni 1998. aasta määrusega (EÜ) nr 1606/98 (EÜT L 209, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 308; edaspidi „määrus nr 1408/71“).

2

Taotlus esitati Madalmaade kodaniku A. Saleminki, kes töötas gaasiplatvormil Madalmaade mandrilaval ja elab Hispaanias, ning Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringeni (töötajate kindlustust haldava asutuse juhatus) vahelises kohtuvaidluses, mille ese on viimase keeldumine maksta talle töövõimetushüvitist.

Õiguslik raamistik

Rahvusvaheline õigus

3

Montego Bays (Jamaica) 10. detsembril 1982 alla kirjutatud, 16. novembril 1994 jõustunud, Madalmaade Kuningriigis 28. juunil 1996 ratifitseeritud ja Euroopa Ühenduse nimel nõukogu 23. märtsi 1998. aasta otsusega 98/392/EÜ (EÜT L 179, lk 1; ELT eriväljaanne 04/03, lk 260) heaks kiidetud Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni mereõiguse konventsiooni (edaspidi „mereõiguse konventsioon“) artikkel 60 „Majandusvööndis asuvad tehissaared, seadmestikud ja rajatised“ sätestab:

„1. Rannikuriigil on ainuõigus majandusvööndis ehitada, lubada ehitada ja reguleerida järgmiste objektide ehitamist, käitamist ja kasutamist:

a)

tehissaar;

b)

artiklis 56 nimetatud või muul majanduslikul eesmärgil ehitatud seadmestikud ja rajatised;

c)

seadmestikud või rajatised, mis võivad rannikuriigil takistada majandusvööndis oma õigusi teostada.

2. Rannikuriigi jurisdiktsiooni kohaldatakse tehissaartele, seadmestikele ja rajatistele ning tolli, makse, tervishoidu, ohutust ja immigratsiooni reguleerivatele õigusaktidele.

[...]"

4

Mereõiguse konventsiooni artikkel 77 „Rannikuriigi õigused mandrilava suhtes” näeb ette:

„1. Mandrilava loodusvarade uurimine ja kasutamine on rannikuriigi suveräänne õigus.

2. Lõikes 1 nimetatud õigused on ainuõigused, seega ei tohi teine riik ilma rannikuriigi sõnaselge nõusolekuta mandrilava loodusvarasid uurida ega kasutada isegi siis, kui rannikuriik ise nimetatud loodusvarasid ei uuri ega kasuta.

3. Rannikuriigi õigused kehtivad mandrilava kohta sellest sõltumata, kas ta oma mandrilava kasutab või kas ta on mandrilava oma valdusesse võtmisest teatanud.

[...]"

5

Sama konventsiooni artikkel 80 „Mandrilaval asuvad tehissaared, seadmestikud ja rajatised” sätestab:

„Artiklit 60 kohaldatakse mutatis mutandis mandrilaval asuvatele tehissaartele ja muudele rajatistele ning seadmestikele.”

Liidu õigusnormid

6

Määruse nr 1408/71 artikkel 13 „Üldreeglid” näeb ette:

„1. Vastavalt artiklitele 14c ja 14f alluvad isikud, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, ainult ühe liikmesriigi õigusaktidele. Kõnealused õigusaktid määratakse kindlaks vastavalt käesoleva jaotise sätetele.

2. Arvestades artikleid 14–17:

a)

liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kehtivad selle riigi õigusaktid, seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil või kui tema tööandjaks oleva ettevõtja või isiku registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht asub teise liikmesriigi territooriumil;

[...]"

Ravikindlustusseaduse (Ziektewet, edaspidi „ZW”) artikkel 3 sätestab:

- „1. Töötaja on alla 65-aastane füüsiline isik, kes on eraõiguslikus või avalik-õiguslikus töösuhtes.
2. Isik, kes töötab mujal kui Madalmaades, ei ole töötaja, välja arvatud juhul, kui ta elab Madalmaades ja tema tööandja elu- või asukoht on samuti Madalmaades.”

1. jaanuaril 2006 jõustunud seaduse „Töö ja palk töövõimekuse järgi” (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, edaspidi „WIA”) artikli 7 lõige 1 näeb ette, et „töötaja on kohustuslikult kindlustatud”.

WIA artikli 8 lõike 1 kohaselt „töötaja on käesoleva seaduse mõistes töötaja [ZW] tähenduses, välja arvatud viimati nimetatud seaduse artikli 4 lõike 1 punktiga g hõlmatud töötaja”.

WIA artikli 18 lõigete 1 ja 2 alusel on vabatahtlik kindlustus võimalik alla 65-aastase isiku puhul, keda ei saa käsitada töötajana ZW artikli 3 lõigete 2 ja 5 tähenduses, kelle kohustuslik kindlustus on lõppenud, kes elab väljaspool Madalmaid ja keda kohe pärast kohustusliku kindlustuse lõppemist seob Madalmaades elava või asutatud tööandjaga tööleping maksimaalse kestusega kuni viis aastat.

WIA artikli 47 lõike 1 kohaselt on kindlustatud isikul haigestumisel õigus töövõimetushüvitisele, kui ooteaeg on möödunud, töövõimeetus on täielik ja pikaajaline ning isikule ei ole kohaldatav ükski keeldumisalus.

Seaduse kaevandustööde kohta Põhjameres (Wet arbeid mijnbouw Noordzee, edaspidi „WAMN”) artikkel 3 sätestab:

- „1. Käesolevat artiklit kohaldatakse töötajatele, kes ei ole kindlustatud [ZW] ega Euroopa Liidu liikmesriigi samaväärse õigusliku regulatsiooni alusel ning kelle töölepingut reguleerib Madalmaade töölepinguõigus või vähemalt selle siduvad sätted.
2. Töötajal, kes haiguse tõttu ei saa kokkulepitud tööd teha, on õigus tsiviilkoodeksi 7. raamatu artikli 629 lõikes 1 sätestatud töötasule 104 nädala jooksul, isegi kui tema tööleping sel ajavahemikul lõppes.”

Põhikohtuasja asjaolud ning eelotsuse küsimus

Madalmaade kodanik A. Saleminck töötas alates 1996. aastast meditsiiniõena ja osaliselt

radioloogina äriühingu Nederlandse Aardolie Maatschappij tootmisplatvormil. Asjaomane platvorm asus Madalmaade territoriaalvetest väljaspool, Madalmaade mandrilaval ligikaudu 80 km Madalmaade rannikust.

14

A. Salemink kolis 10. septembril 2004 Hispaaniasse.

15

Kuni Hispaaniasse kolimiseni oli A. Salemink kohustuslikult kindlustatud vastavalt ZW-le, mille artikli 3 lõikes 2 sätestatakse, et isik, kes töötab mujal kui Madalmaades, ei ole töötaja, välja arvatud juhul, kui ta elab Madalmaades ja tema tööandja elab samuti selles liikmesriigis või on seal asutatud.

16

Alates Hispaaniasse kolimisest ei vastanud A. Salemink nimetatud artikli 3 lõikes 2 sätestatud elukohanõudele ning seetõttu ei olnud ta enam kohustuslikult kindlustatud, eelkõige töövõimetuse vastu.

17

A. Salemink liitus alates 4. oktoobrist 2004 vabatahtliku kindlustusega, mis küll seejärel kindlustusmaksete tasumata jätmise tõttu lõpetati. A. Saleminki hilisemad püüded 2006. aastal vabatahtliku kindlustusega liitumiseks ei kandnud vilja, kuna see toimus hilinemisega.

18

A. Salemink teatas 24. oktoobril 2006 enda haigestumisest ning ta taotles 11. septembril 2007 WIA alusel töövõimetushüvitist alates 24. oktoobrist 2008.

19

Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (töötajate kindlustust haldav asutus, edaspidi „UWV”) jättis selle taotluse rahuldamata põhjendusel, et A. Salemink ei ole alates töövõimetuse tekkimise kuupäevast ehk 24. oktoobrist 2006 kohustuslikult kindlustatud. Kuna A. Salemink ei elanud alates 10. septembrist 2004 Madalmaades, leidis UWV, et ta ei olnud sellest kuupäevast alates enam kohustuslikult kindlustatud.

20

A. Salemink väitis Rechtbank Amsterdamis, et tal oli õigus töövõimetushüvitisele määruse nr 1408/71 alusel, mida tema arvates kohaldatakse Madalmaade mandrilavale, mida peab käsitlema kui Madalmaade territooriumi osa.

21

Sellega seoses tugineb ta Sociale Verzekeringsbanki (sotsiaalkindlustusasutus, edaspidi „SVB”) poliitikale alates 1. jaanuarist 2006, mis lähtub Euroopa Kohtu 29. juuni 1994. aasta otsusest kohtuasjas C-60/93: Aldewereld (EKL 1994, lk I-2991) ning mille kohaselt töötajaid, kes töötavad Madalmaade mandrilaval, peetakse kindlustatuks Madalmaade sotsiaalkindlustuses.

22

Eelotsusetaotluse esitanud kohus kirjeldab seda poliitikat järgmiselt:

„SVB lähtub põhimõttest, et määruse [nr 1408/71] II jaotis on kohaldatav, kui töötaja elab ühenduse territooriumil, kuid töötab väljaspool ühenduse territooriumi tööandja juures, kes on asutatud ühenduses. Seejuures tuleb SVB Euroopa [...] Kohtu [12. juuli 1984. aasta] otsuse [kohtuasjas 237/83:] Prodest [EKL 1984, lk 3153] ja [eespool viidatud kohtuotsuse] Aldewereld põhjendustest tingimuse, et töötaja peab olema vahetult enne väljaspool ühendust töötamist olnud kindlustatud oma tööandja asukoha liikmesriigis või et töötaja peab olema kindlustatud selle liikmesriigi õigusnormide alusel väljaspool ühendust töötamise ajal. Kui üks neist tingimustest on täidetud, lähtub SVB sellest, et väljaspool ühendust töötamise ajal on kohaldatavad tööandja liikmesriigi õigusnormid.”

23

UWV oli seisukohal, et pärast Hispaaniasse kolimist ei vastanud A. Saleminck enam kohustusliku kindlustuse tingimustele.

24

Eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtleb selles, kas määrust nr 1408/71 saab kohaldada asjaomasele mandrilavale. Ta tahab teada, kas ei tuleks eristada ühelt poolt alasid, kus liikmesriik on suveräänne, teiselt poolt aladest, kus liikmesriik on pädev teostama piiratud suveräänseid õigusi või ka loobuma nende teostamisest, nagu on teinud eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates Madalmaad seoses sotsiaalkindlustusõigusega mandrilaval. Nii kerkib küsimus, kas liikmesriigil on õigus kohelda töötajat, kes töötab selle liikmesriigi funktsionaalse jurisdiktsiooni all asuval mandrilaval, teistmoodi kui töötajat, kes töötab selle riigi territooriumil.

25

Eelotsusetaotluse esitanud kohus möönab, et UWV keeldumine ei pruugi olla kooskõlas töötajate vaba liikumise põhimõttega, sest A. Saleminck oli kaotanud eelise, mis tal oli ajal, kui ta elas Madalmaades. Sellegipoolest küsitakse, kas seda kokkusobimatust võiks leevendada asjaolu, et A. Saleminckil oli võimalus sõlmida vabatahtlik kindlustus ning ta kasutas seda võimalust.

26

Kokkuvõtteks märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et ZW artikli 3 lõikes 2 sätestatud elukohanõue on kahtlane kriteerium, kuna see võib eeldatavalt viia diskrimineerimiseni kodakondsuse alusel.

27

Neil asjaoludel otsustas Rechtbank Amsterdam menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas Euroopa Ühenduse õiguse sätetega, mille eesmärk on seada sisse töötajate vaba liikumine, eelkõige määruse nr 1408/71 I ja II jaotise sätetega ning EÜ artiklitega 39 ja 299 [...] on vastuolus, kui töötaja, kes töötab väljaspool Madalmaade territooriumi Madalmaade mandrilaval paikneval püsirajatisel Madalmaades asutatud tööandja juures, ei ole riiklikus sotsiaalkindlustussüsteemis kindlustatud üksnes sel põhjusel, et ta ei ela mitte Madalmaades, vaid teises liikmesriigis (antud juhul Hispaanias), isegi kui ta on Madalmaade kodanik ja tal on võimalus sõlmida vabatahtlik kindlustus sisuliselt samasugustel tingimustel nagu need, mis kehtivad kohustusliku kindlustuse puhul?”

Eelotsuse küsimuse analüüs

28

Eelotsusetaotluse esitanud kohus tahab oma küsimusega sisuliselt teada, kas määruse nr 1408/71 sätteid ja EÜ artiklit 39 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui töötaja, kes töötab liikmesriigi mandrilaval paikneval püsirajatisel, ei ole liikmesriigi sotsiaalkindlustussüsteemis kindlustatud üksnes sel põhjusel, et ta ei ela mitte selles, vaid teises liikmesriigis.

29

Sellega seoses tuleb meenutada, et määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkti a kohaselt kehtivad liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes selle riigi õigusaktid, ja seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil.

30

Siiski seavad nii Madalmaade valitsus kui ka UWV kahtluse alla artikli 13 lõike 2 punkti a ja üldiselt liidu õiguse kohaldamise sellise juhtumi puhul, nagu on vaidluse all põhikohtuasjas, kuna töötatakse gaasiplatvormil Madalmaade mandrilaval, Madalmaade territoriaalvetest väljaspool. Madalmaade valitsus ja UWV on sellega seoses väitnud, et määruse nr 1408/71 territoriaalne kohaldamisala hõlmab ainult liikmesriigi territooriumi. Eelotsusetaotluse esitanud kohus väljendab samuti kahtlust, kas liidu õigust saab kohaldada asjaomasele mandrilavale.

31

Sellega seoses tuleb viidata rahvusvahelise õiguse normidele ja põhimõtetele, mis käsitlevad mandrilava õiguskorda.

32

Rahvusvaheline Kohus on 20. veebruari 1969. aasta otsuses (nn Põhjamere mandrilava kohtuasjad, Recueil des arrêts, avis consultatifs et ordonnances, 1969, lk 3, punkt 19) käsitlenud rannikuriigi õigusi seoses mandrilavaga, mis on tema maismaaterritooriumi loomulik jätk allpool merepinda. Rahvusvaheline Kohus leidis, et need õigused on olemas ipso facto ja ab initio tulenevalt riigi suveräänsusest selle territooriumi suhtes ning seisnevad suveräänsuses õigustes merepõhja uurimiseks ja selle loodusvarade kasutamiseks.

33

Mereõiguse konventsiooni artiklist 77 nähtub, et mandrilava loodusvarade uurimine ja kasutamine on rannikuriigi suveräänne õigus. Need õigused on ainuõigused, seega ei tohi teine riik ilma rannikuriigi sõnaselge nõusolekuta mandrilava loodusvarasid uurida ega kasutada isegi siis, kui rannikuriik ise nimetatud loodusvarasid ei uuri ega kasuta.

34

Mis puudutab mandrilaval asuvaid tehissaari, seadmestikke ja rajatise, siis mereõiguse konventsiooni artikli 80 kohaselt koostoimes sama konventsiooni artikliga 60 on rannikuriigil ainuõigus neid ehitada, lubada ehitada ja reguleerida nende ehitamist, käitamist ja kasutamist. Rannikuriigil on ainujurisdiktsioon tehissaarte, seadmestike ja rajatiste üle.

35

Seega kuna liikmesriigi mandrilavale laieneb liikmesriigi suveräänsus, mis on küll funktsionaalne ja piiratud (vt selle kohta 29. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-111/05: Aktiebolaget NN, EKL 2007, lk I-2697, punkt 59), tuleb mandrilaval asuval kinnitatud või ujuvplatvormil tehtud tööd loodusvarade uurimise ja/või kasutamise raames liidu õiguse kohaldamiseks käsitada selle riigi territooriumil tehtud tööna (vt selle kohta 27. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-37/00: Weber, EKL 2002, lk I-2013, punkt 36, ning 20. oktoobri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-6/04: komisjon vs. Ühendkuningriik, EKL 2005, lk I-9017, punkt 117).

36

Liikmesriik, kes saab kasu mandrilava osal teostatavast majanduslikust ainuõigusest uurida ja/või kasutada loodusvarasid, ei saa niisiis piirata liidu õiguse nende sätete kohaldamist, mis tagavad sellistel rajatistel töötavate töötajate vaba liikumise.

37

Olles tuvastanud, et liidu õigust ja täpsemalt määrust nr 1408/71 kohaldatakse liikmesriigi mandrilavale, tuleb analüüsida, kas nimetatud määruse ja töötajate vaba liikumist käsitlevate EÜ asutamislepingu sätetega on vastuolus see, kui A. Saleminki olukorras isik jäetakse välja kohustuslikust kindlustusskeemist pärast elukoha üleviimist Hispaaniasse.

38

Sellega seoses tuleb rõhutada, et määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 ainus eesmärk on määrata kindlaks liikmesriigi territooriumil töötavatele isikutele kohaldatavad siseriiklikud õigusaktid. Sätte kui sellise eesmärk ei ole sotsiaalkindlustusskeemi või sarnase skeemi ühe või teise liigi osas kindlustamise õiguse või kohustuse olemasolu tingimuste kindlaksmääramine. Nagu Euroopa Kohus on mitmel korral kohtupraktikas märkinud, määratakse need tingimused kindlaks iga liikmesriigi siseriiklikes õigusaktides (vt eelkõige 23. septembri 1982. aasta otsus kohtuasjas 275/81: Koks, EKL 1982, lk 3013, ning 7. juuli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-227/03: van Pommeren-Bourgoniën, EKL 2005, lk I-6101, punkt 33).

39

Kuigi liikmesriigid säilitavad pädevuse kehtestada oma sotsiaalkindlustussüsteemiga liitumise tingimusi, peavad nad siiski selle pädevuse teostamisel järgima liidu õigust ning eriti töötajate vaba liikumist puudutavaid asutamislepingu sätteid (vt selle kohta 3. mai 1990. aasta otsus kohtuasjas C-2/89: Kits van Heijningen, EKL 1990, lk I-1755, punkt 20, ning 23. novembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-135/99: Elsen, EKL 2000, lk I-10409, punkt 33).

40

Seega esiteks ei saa nende tingimuste tagajärg olla, et selliste siseriiklike õigusnormide kohaldamisalast, nagu on vaidluse all põhikohtuasjas, jäetakse välja isikud, kellele määruse nr 1408/71 alusel neid samu õigusnorme kohaldatakse, ning teiseks peavad kohustusliku kindlustusega liitumise skeemid olema kooskõlas EÜ artikli 39 sätetega (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsused Kits van Heijningen, punkt 20, ja van Pommeren-Bourgoniën, punkt 39).

41

Määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkt a sätestab sõnaselgelt, et liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kehtivad selle riigi õigusaktid, „seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil”. Nimetatud sätet ei järgitaks, kui selles liikmesriigis, mille territooriumil isik töötab, sotsiaalkindlustuse saamiseks õigusaktiga kehtestatud elukohanõue kehtiks artikli 13 lõike 2 punktis a osutatud isikute suhtes. Nende isikute suhtes asendab artikli 13 lõike 2 punkt a elukohanõude asjaomase liikmesriigi territooriumil töötamisel põhineva nõudega (vt eespool viidatud kohtuotsus Kits van Heijningen, punkt 21).

42

Määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punktiga a on seega vastuolus siseriiklikud õigusnormid, nagu on käsitluse põhikohtuasjas, mille kohaselt töötaja, kes tegutseb gaasiplatvormil Madalmaade mandrilaval, võib selles samas liikmesriigis kohustusliku kindlustuse kaitse kas saada või mitte vastavalt elukohanõudele.

43

Sellised siseriiklikud õigusnormid seavad mitteresidendid nagu A. Salemin Madalmaades sotsiaalse kaitse osas ebasoodsamasse olukorda kui residendist töötajad, ja rikuvad seega EÜ artiklis 39 sätestatud liikumisvabaduse põhimõtet.

44

Isegi kui Euroopa Kohus on eespool viidatud kohtuotsuse van Pommeren-Bourgoniën punktis 40 asunud seisukohale, et ei ole välistatud, et selleks, et jätkuvalt olla hõlmatud kohustusliku kindlustusega teatud sotsiaalkindlustusliikide osas, võib elukohanõue olla kooskõlas EÜ artikliga 39, ei saa A. Salemini võimalus liituda vabatahtliku kindlustusega lükata ümber käesoleva kohtuotsuse punktis 43 sisalduvat järeldust. Need toimingud, mida ennast vabatahtlikult kindlustada soovivad mitteresidendid peavad omal algatusel tegema, ning seda tüüpi kindlustusega seonduvad piirangud, nagu tähtajast kinnipidamine kindlustuse saamiseks taotluse esitamisel, kujutavad endast asjaolusid, mis seavad mitteresidendid, kellel on ainult võimalus vabatahtlikuks kindlustuseks, ebasoodsamasse olukorda kui residendid, kellele kehtib kohustuslik kindlustus.

45

Seega tuleb esitatud küsimusele vastata, et määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkti a sätteid

ja EÜ artiklit 39 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui töötaja, kes töötab liikmesriigi mandrilaval paikneval püsirajatisel, ei ole selle liikmesriigi sotsiaalkindlustussüsteemis kohustuslikult kindlustatud üksnes sel põhjusel, et ta ei ela mitte selles, vaid teises liikmesriigis.

Kohtukulud

46

Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes (nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 muudetud ja ajakohastatud redaktsioonis, muudetud nõukogu 29. juuni 1998. aasta määrusega (EÜ) nr 1606/98) artikli 13 lõike 2 punkti a ja EÜ artiklit 39 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui töötaja, kes töötab liikmesriigi mandrilaval paikneval püsirajatisel, ei ole selle liikmesriigi sotsiaalkindlustussüsteemis kohustuslikult kindlustatud üksnes sel põhjusel, et ta ei ela mitte selles, vaid teises liikmesriigis.

Allkirjad

(*1) Kohtumenetluse keel: hollandi.